

ДОНЧО ЦОНЧЕВ

РЕД

chitanka.info

Четириетажната къща беше кокетна сред зеленината, а огромните блокове около нея, вместо да я потискат, я правеха още по-интимно приятна. Вишни и круши цъфтяха в дворчето край тази къща, виеха се дебели лозници и дългите им разклонения опасваха всички балкони. Имаше даже ягоди и малини, тесни, но пищни лехи с рози и лалета — окото на минувача по улица „Язовирска“ с удоволствие се задържаеше тук. Боядисан приятно кафяво, даже гаражът не дразнеше с нищо — собственост на полковника от първи етаж. Само в началото — още по времето на строежа му — съкооператорите се бяха намръщили и даже шлосерът Коко, от четвърти етаж, бе заявил безцеремонно:

— Това, другари, е незаконно.

— Кое? — беше попитал полковникът от строителни войски настървен.

— Строежът на твоя гараж.

— Аз имам разрешително, бе! Нали ви казах изрично!

— Разрешително може да имаш и за строеж на завод, но работата не се урежда с това — бе казал Коко спокойно. — Ние сме осем души собственици на къщата и притежаваме еднакви идеални части от мястото с нея. То не стига за осем такива гаража, това е.

Полковникът викаше силно и обясняваше, че имало още място пред къщата, всичко било изчислено най-точно... Коко се смееше и го питаше кой може да си направи гараж върху двата метра между уличната фасада и тротоара, на мястото на лалетата и на розите. Свадата бе люта, но — слава богу — не и безкрайна. Коко махна с ръка, другите си мълчаха и полковникът дигна гаража.

Тъй всичко около хубавата четириетажна къща на улица „Язовирска“ беше наред и щеше да продължава спокойно, ако един прекрасен ден не се бе появил и гаражът на Коко.

Но той се появи. На всичкото отгоре — внезапно. Сутринта го нямаше никакъв — следобед Коко го боядисваше.

Той дълго, отдавна бе мислил за всички подробности и сега действуваше без никакво колебание. Знаеше предварително мястото му. Знаеше наизуст сценария по прекарването, монтажа — беше набавил приятната кафява боя и ето сега, придавайки му хубавия външен вид, си свиркаше.

Касаеше се за един голям сандък всъщност — амбалаж от огромни машинни детайли. Шлосерът бе дебнал това нещо години и

най-сетне успя. За нула време монтира на четирите ъгъла на сандъка по една скоба, вкара вътре две оси с отдавна приготвени колела и една „Татра“ просто го докара, както се кара кое да е ремарке. Осите Коко не демонтира — малките колела тъкмо държаха дъсчения под над пръстта, да не гние. Влизането на прочутия му „Трабант“ не беше проблем — Коко скова дъсчена рампа, да избегне стъпалото.

Свиркаше шлосерът и боядисваше портативния си гараж — тъй го завари полковникът.

— Какво е това бе, комшу? — попита той, след като три пъти се беше покашлял.

— Мислех, че толкова поне разбираш — засмя се Коко. — Не виждаш ли?

— Абе, аз виждам, ама... Полковникът млъкна.

— Какво „ама“? — Коко остави четката, да си запали цигара. — Какво викаш „ама“? — повтори той и се усмихна.

— Да не кажеш, че е гараж, това нещо? — рече полковникът.

— Точно такава е, драги. И ми е екстра, ще знаеш.

— Глупости. Щуротии.

— За тебе може да са глупости, за мене си е гараж и половина.

Шлосерът взе отново четката и в прекрасно настроение продължи своята работа.

Мърморейки, полковникът се прибра.

След една седмица, който и да погледнеше в двора, виждаше двата гаража-близнаци. Коко добави на своя сандък стряха — досуц като стряхата на полковника. Постави на вратата брава с ключалка — досуц като бравата и ключалката на полковника. Съседите му се възхищаваха искрено и го хвалеха — всичко вървеше чудесно.

Но на десетия ден жената на полковника заяви гневно и високо, че Коко непрекъснато вкарвал и изкарвал своя скапан „Трабант“ в гаража си и от тази адска воня не можела да си отвори прозореца; да не говорим за това двутактово, супердосадно пърпорене.

— Няма да я бъде тая, драги — на другия ден каза полковникът.

Коко нещо поправяше по „Трабанта“ си.

— Чуваш ли, на тебе говоря!

— А? — кротко се обърна шлосерът.

— Да махаш този сандък от двора! Тук не е склад за отпадъци!

— Моля, моля. Не ми обиждай гаража.

— Гараж... Тараби. Глупости!

— Абе, тебе какво те засяга моят гараж? Нали смяташе, че място има за осем? Ти имаш гараж и аз имам гараж. Какво ... ми говориш въобще?

— Нямах разрешително, това ти говоря! Сега ясно ли ти е, че трябва да махнеш тази барака?

Коко се загледа в ръцете си и започна внимателно и бавно да ги изтрива с конците. Той нямаше, разбира се, разрешително — нямаше и какво да каже сега. Освен това и не знаеше трябва ли разрешително за този „строеж“ или не трябва.

Шлосерът се замисли сериозно. Човек, разбира се, може да сложи сандък в двора си. Но колко голям? Кой определя това? А друг ли трябва да определя какво човек да държи вътре в сандъка си?

Трудни бяха за шлосера тези въпроси, макар и малко нещо да му се виждаха смешни. Не бяха като стоманените предмети — да ги затегнеш на струга и да ги залегнеш, както ти знаеш... Думи. Закони и за-кончета. Полковници, чиновници, адвокати. Правилници за прилагане, наредби за тълкуване ... Хиляди параграфи и алинеи — ах, джунглата от букви и запетайки, в която той от дете беше се плашил и губил.

По един от най-тънките, никъде неписани, но затова вечни закони („колебанието в противника е знак за решителната атака“) полковникът постави кратък срок за разтурване на гаража, в противен случай... Той не се доизказа. Коко разбираше отлично, че работата ще опре до официалните власти ... нямаше смисъл и сам да се доизказва.

Какво му остана на шлосера при това положение? Разпсува се, скараха се с полковника яко, показва му някои от дебелиите си пръсти, та и петдесет на сто от жилестата си, огромна ръка; веднага след което отиде при баджанака си, който работеше в общината.

Онзи се почеса и каза, че като едно нищо ще му съборят гаража. Единственото, което можел да направи, било да го предупреди кога ще подпишат заповедта — тоест един ден преди самото събаряне.

Баджанакът наистина удържа думата си (всички удържаха думата си пред Коко, тъй като той своята удържаше винаги), след два дни се обади и каза:

— Утре, баджанак.

— Ясно — каза Коко и тръгна да търси шофьора на „Татрата“.

Него го нямаше. Другите товарни коли също бяха се разпилели. Едва към десет вечерта се намери кола — шофьорът му обеща сутринта в осем да е при него.

Нагатък нещата се развиха бързо и просто.

Полковникът излезе в седем сутринта — с вид на окончателен победител. Ладата му изръмжа и отече.

Жената на полковника излезе в седем и половина — тя беше учителка.

Шофьорът дойде в осем и към осем и половина гаражът на Коко потегли полека към огромния двор на завода, в който собственикът му вадеше хляба си.

В девет дойдоха служителят от съвета и двама работници с кирки и лостове.

— Улица „Язовирска“ номер четири — каза служителят от съвета и отново погледна заповедта. — Кафяв гараж в двора. Айде.

Той отиде да закуси към хотел „Плиска“ и да изпие едно кафе. Да поседи така малко и да погледа тези безкрайни граждани наоколо, които имаха коли и гаражи, и апартаменти, а той — служителят от съвета, — който вечно ги оправяше, имаше една гарсонiera, два костюма и безплатна карта за обществения транспорт.

Двамата работници огледаха гаража и единият цъкна с език.

— Солидно нещо — каза той. — Гледай каква плоча.

— Какво да й гледам? — рече другият. — Като разбием трите кюшета, тогава ще я гледам.

И замахна с кирката.

Към единайсет единият работник отиде за бира. Към десет и половина масивният тухлен гараж зина — като че бе стрелял с оръдие.

Към единайсет единият работник отиде за бира.

Към единайсет и половина плочата се наведе и рухна.

— Тц, тц, тц, тц — рече отново единият от работниците. — Някой не може един курник да смеремети, други събарят такива солидни постройки, иди, че го разбери кое накъде е.

След това заключение двамата дигнаха своите кирки и лостове и си отидоха. До купчините тухли и рухналата плоча останаха две бутилки от бира: едната права, другата — легнала.

Към дванайсет и половина полковникът излезе от своята служба, влезе в колата си и потегли. Караше бавно и в добро настроение.

Срещата с Коко малко го плашеше, но той си повтаряше още от сутринта, че най-важното нещо в едно общество е да се поддържа редът. Че този ред понякога изисква жертви, но...

Той обичаше да спира на „но“. Обичаше да не довършва мислите си — толкова ясно умееше да ги започва.

И всичко това му прилягаше, разбира се, тъй като беше един от онези, които поддържат и правят: тъй важния ред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.